

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sancta Communitas, In Paupertate religiosa inviolata

Wissingh, Anton

Coloniae Agrippinae, 1699

Cap. XVI. De triplici vitioso genere peculiaristarum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49611](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49611)

VI. Ante omnia tepor in Religione pandit viâ ad omne malum. Hoc abducti, non satagunt facere in Religione id, ob quod venerunt ad illam; sed, sicuti cor sæculare numquam ex toto deposuerunt, ita sæcularibus desideriis, & sæculari conversatione se in omnibus conantur sæcularibus conformare, non curantes, immo nec intelligentes S. paupertatis votum, obligationemque ejus. Prô dolor! subinde nimis verum est tritum adagium: *Quidquid agit mundus monachus vult esse secundus: Væ autem monacho, si velit esse Primus.*

CAP. XVI.

De triplici vitioso genere peculiaristarum.

I. DE peculiaristis in conscientia sua securis (de quibus supra) hic non agam. Accidit autem, quòd actus peculiaristæ sit vitiosus ex triplici capite disjunctivè sumendo: vel enim actus ejus (alioquin ex se bonus, aut saltem indifferens, & excusabilis.) 1. Inficitur ab objecto, utpote incongruo, superfluo, prohibito; vel 2. ab intentione, quia nim. proprietario animo sibi peculium reservavit; vel 3. à modo, quo utitur peculio, nimio affectu inhærendo, propugnando, expendèdo, augendo, amissionem timendo &c De quibus P. à S. Audomaro in orat. contra proprietarios, ait: *Nonne passim videmus eos ementes, & vendentes, ac in symposiis è suis crumenulis pecunias proferentes? ad instar secularium bursas nummis turgentes ostentantes, sese ridiculè de sacculis & oculis jactantes?*

sis? *Gr.* Subdit, quòd quidam Priorum feratur dixisse: *Tot Fratres per didi, quot ad moniales misi.* Horrendum dictu, & auditu! *tot, quot!* volebat dicere: libertas, quæ confessoriis Monialium major favet, ipsos à paupertate subinde alienos efficit, in pecuniæ abusu, religiosæ sufficientiæ neglectu, ementito nitoris fastu, & incongruo corporis cultu. At de Confessoriis timoratis hoc minime præsumendum.

II. Exim. *P. Christianus Lupus* Ic. à *Zegnero* cit. sic discurre. *Joannes Cassianus* 7. l. monast. institut. tres distinguit proprietariorum classes. Triplex est hujus invaletudinis morbus, qui ab universis patribus æquali detestatione damnatur. *Unus hic*, qui deinceps miserabiles quosque, ea, quæ ne antea quidem cum in sæculo degerent, possidebant, congregare persuadet. *Alius*, qui hæc, quæ in primordiis suæ renuntiationis abjecerant, postea resumere, ac rursus desiderare compellit. Tertius, qui initio malo, vitiosoque contractu, & ab imperfectione incipiens, eos, quos semel hoc tempore mentis infecerit, paupertatis, ac diffidentiae timore perterritos, spoliare se cunctis mundi facultatibus non sinit, eosque pecunias, vel substantias, quas utique renuntiantes abjicere debuerant, reservantes, ad evangelicam perfectionem numquam pervenire concedit.

III. *Tertia itaque classis* sunt illi, qui omnia quidem sua Monasterio dant, aut pauperibus, sed sibi aliquam reservant vitalitiam pensionem aut censum. Ipsorum exordium est animo vitiosum. Monastica quippe professio non est aliud, quam omnium

temporalium abrenuntiatio. Atque ita adversum illos rectè dixit in 3tia collatione *Abbas Pafnutius*: necdum evangelicum implet mandatum, qui animo sibi adhuc ex suis facultatibus aliquid reservat, sicut nonnulli tepidorum faciunt: utroq; enim pede claudicant; nec *Monachum induunt*, nec *secularem deponunt*. Unde adversus Syncreticum ex Senatore Monachum ejusmodi scripsit *Magnus Basilius*: *Et Senatorem perdidisti, Et Monachum non fecisti*. Quod dictum prædicat, & ejus causam nobiscum laudat *Cassianus*, dicens: quædam sibi de propriis facultatibus Syncreticus reservat: rectè asserit, illos ad evangelicam perfectionem numquam pervenire; captivi enim manent sub Philargyria omnium vitiorum matre ac nutrice, quam quidam appetentes etiam à fide erraverunt. h. i. subdit.

IV. Ex ipsa pauperes Fratres despiciunt, cum plena humilitate non subjacent Præpositis, divina officia fastidiunt, operari nolunt, ad licentiosum alicujus privilegii aut præminentiae in Monasterio locum quavis arte adspirant, ac se intrudunt, communi alimentorum ac vestium sorte contenti non sunt, atque ita Cœnobia sua pedetentim tranvertunt in illam *Coludensis* apud *Anglos Monasterii* miserabilem formam, quam in Anglicana *Venerabilis Bedæ* historia describit *Religiosus Presbyter Adamandus*, sic inquires: *Domuncula*, qua ad orandum vel legendum facta erant, nunc in comessationum, potationum, fabulationum, & ceterarum sunt illecebrarum cubilia conversa. Quomodo speluncam hanc immissus

immissus ab irato Deo ignis eradicaverit, pluribus narrat laudatus *V. Beda*. Factū asserit ob excessus præsertim illorum, qui majores esse videbantur. Et concludit: hæc ideo nostræ historiæ inferenda credidimus, ut admoneremus lectorem operum Domini, quàm terribilis sit in consiliis super filios hominum; ne fortè nos tepore aliquo carnis illecebris servientes, minusque Dei iudicium formidantes repentina ira ejus corripiat, & vel temporalibus damnis justè sæviens affligat, vel ad perpetuam damnationem districtius examinans tollat. *h. i.*

V. Subdit P. Lupus, grandem apud suos Monachum, ob similes vanitates fuisse visibiliter deportatum ad inferos, & Cayphæ, ac alius Domini occisoribus adjunctum, narrat in eadem historia. Et denuo concludit: Factum est hoc nuper in Provincia Bernicorum, ac longè latèque diffamatum, multos ad agendum, & non differendum pœnitentiam provocavit. Quod utinam ex hinc etiam nostrarū lectione literarū fiat. *h. i.* Sed

Quær. quid iudicii ferendum de nimis formidolosis Religiosis, qui ob defectum in senio, quem metuunt, aut exemplo aliorum sibi jam imaginantur, & prævident, in ætate robusta unde quaque peculium sibi coacervant, pro baculo senectutis, & fomento.

R. i. Si ipsi alios senes in necessitatibus reliquerint inconsolatos, justè venit hæc ultio Dei super illos, ut & ipsi derelinquantur; & tunc fortè hoc peculium non proderit; non enim est ratio, nec consilium contra Altissimum. Interim benigni-

tas Dei recipit pœnitentes, & consolatur eos.

R. 2. Talibus pensionatis ac peculiatis Monachis, plùs in pecuniæ, quàm Dei providentia confidentibus, & hinc Deo displicentibus propter suam exilem confidentiam, his, inquam, *Joan. Cassianus*, meritò applicat illud in Deuteron statutum: *Quis est homo formidolosus, & corde pavidus? non egrediatur ad bellum: vadat, & revertatur in domum suam; ne pavere faciat corda fratrum suorum, sicut & ipse timore perterritus est.* (cap. 20.) Ipsos ad monasticam militiam affirmat ineptos; semetiplos enim præcipitant in Monasteriis, & alios secum, licèt non in lapsum, tamen intubationem. *h. i.*

CAPUT XVII.

De peculiarium seu depositorum usualium incorporatione, & confusione, tam apud Moniales, quàm Monachos, seu Religiosos.

Q. 1. An ad hoc ut peculia seu deposita usualia particularia Religiosis particularibus licita sint in casibus suprâ allegatis, requiratur, ut *Conventui incorporentur, & confundantur*, prout dicitur in Decreto S. C. visit. Apost. inserto Constit. Urbanis. Ante responsionem.

N. 1. Ex *H. Casal* p. 4. c. 11. quòd duplex incorporatio possit considerari: *Una quoad solum dominium*; quâ scil. privata peculia dominio Conventus subsunt, ab eoque jure domini possidentur, ita, ut nullus alius sit peculiaris istius substantiæ dominus, quàm solus Conventus (nam pri-